

MILENKA

Ášter½, 28 Á™Á-jen 2014

Veer nezavola. Kontroluji poštu. Á½ádný mail. Telefon nebere. Na smsky neodpovídá. ZÁ™ejmÁ nÁjaká viróza? Ochladilo se, po ránu je uÁ¾ zima, asi se nachladil, chudáÁek, a není mu dobÁ™e... No jo, i tady to je taky tak. Všude kolem lidí pokašlávají a smrkají a kýchají, bacily se jen hemÁ¾í. Další den. Stále se neozývá. Telefon nebere, pevná vyzvání a vyzvání bez odezvy.

Na mobilu mi operátor nakÁ™áplým hlasem vysvÁtluje, Á¾e volaný úÁastník není dostupný nebo má vypnutý mobil. se mu tak pÁ™itíÁ¾ilo. ChudáÁek, má asi dost vysokou horeÁku, Á¾e si nemÁ¾e dát nabít mobil. Nejspíš leÁ¾ posteli celý zpocení, vysílený a hlava mu tÁ™eští. A já mu ještÁ volám a ruším ho z toho marodování tím hloupým telefonem. PaneboÁ¾e, jestli to nebude ta zatracená ptaÁí chÁ™ipka. A já mu ještÁ v nedÁli dÁlala kuÁ™ecí Á™ízky! Volám do práce. Není tam. Vzal si prý tÁ™i dny náhradního volna. Volám mu dom Nebere. Na mobilu stále nedostupný. Výpisy zpráv se vracejí zpÁt nedoruÁené. Volám jeho spolubydlicímu. Je v zahraniÁí uÁ¾ pÁ™es týden, neví o nÁm zhora nic. Na závÁr mého zoufalého volání mne ubezpeÁil, Á¾e za ty prachy, o stál v cizinÁ pÁ™ijatý hovor, mu dluÁ¾ím nejménÁ dva panáky Jacka Danielse. TÁ™etí den. Ráno obvolávám pol stanice, zda nemají hlášenou dopravní nehodu s neznámou obÁtí. Dopoledne obvolávám nemocnice, jestli nepÁ™ijaly mladého muÁ¾e s nÁjakou vá¾nou a neznámou diagnózou. Zkouším všechny ambulance ve fakultní nemocnici. Pod jeho jménem Á¾ádný pÁ™ijatý pacient. Pro jistotu volám i na gynekologicko – porodnickou kliniku. Není ani tam. Odpoledne mi pÁ™ijde koneÁnÁ první výpis o doruÁení mé smsky. OdpovÁÁ Á¾ádná. Ale zna jediné! Á½ije. Bum! Kámen mi spadl ze srdce. Jen doÁasnÁ, aby udÁlal prostor druhému, mnohem vÁtšímu. Mobil ani pevnou stále nebere. Nenávidím ten vyzvánÁcí tón! Teprve pozdÁ v noci pÁ™ijme má j hor Jsem šílená strachem, potlaÁovaným vztekem a zároveň pÁ™ekypuji štÁstím a nadÁjí, Á¾e ho slyš Z jeho hlasu na má prýští euforie. Radost. Nadšení. Asi je opilý. Rozplývá se štÁstím. Chrlí sebe superlativa, zalyká se štÁstím a mluvím tak rychle, jako by má strach, Á¾e nestaÁí vyhrknout všechno, co mi chce Á™íct. Je tak dokonalá! Vnímám jen útrÁ¾ky. Nestíhám tok jeho Á™eÁi. Hlava nebere. Cítím srdeÁní arytmií. Tep mám nepravidelný. PoÁ™ád se zrychluje. Tlak se mi zvyšuje jak v parním kotli. Jsem zralá na infarkt. Ona je dokonalá. Tak ú¾asná. PÁ™ed oÁima mám má¾itky. Tak krásná! ÁČerná je, ta potvora! A to vybavení. Popisuje ho tak šÁvavnatÁ, jako by ukusoval z pÁ™ezralé broskve. Jak padne do ruky! A ten její koÁ¾en obleÁek, který jí padne jako dokonale vytvarované pouzdro pÁ™izpÁsobené jen a jen na její nádherné tÁlo! Šitý na míru, aby se tam vešla se vším, co k ní patÁ™í. Ta spousta dÁmyslných kapsiÁek! Je rychlá! PÁ™esná (Jak dovede vrnÁt blahem. Takové vzrušení ještÁ prý nikdy pÁ™edtím nezaÁ¾il. A líbí se mu stále víc a víc. Nikdy se mu neomrzí....) Tak a je to venku: má j pÁ™itel má novou milenku. Mála bych Á¾árlit? Oh, ale kdepak. Js nad vÁcí. Na rozdíl od ní mám dvÁ krásné a svÁdné zelené oÁi. A vÁbec - kam se na má hrabe ta ubohá JEDNOOKÁ DIGITÁLNÍ ZRCADLOVKA CANON! VODOMÁŠRKA